

Viides päivä toukokuun

RIITTA MIKKOLA

Ja tapahtui niinä päivinä, että OPH:lta kävi käsky, että kaikki peruskoulun oppilaat oli arvosteltava. Niinpä lehtori heräsi maanantaiaamuna, söi jokapäiväisen leipänsä ja lähti kouluun opettamaan, kannustamaan, valvomaan, korjaamaan, kirjaamaan, kerjäämään ja arvioimaan. Ja koska lehtori oli tehnyt pitkän työpäivän edeltävänä sunnuntaina (vaikka lepopäivä pitäisi muistaa pyhittää), oli hän väsynyt. *”Ettei nyt iskisi paha karma, kun en levännyt eilen”*, hän mietti.

”Onpa näitä luokkia ja oppilaita paljon!” huokaisi lehtori. Onneksi hän oli tehnyt hyvät muistiinpanot kaikesta vuoden varrella tapahtuneesta. Silti työtä oli vielä paljon jäljellä. Hän katsoi koekekoaan ja kehotti itseään: *”Mene, laiskuri, muurahaisen luo, katso sen aherrusta ja ota opiksesi.”* Eli ei kun lukemaan!

Kävellessään rehtorin huoneen ohi lehtori kuuli esihenkilön kutsuvan häntä. *”Voi ei, pääkallonpaikalle! Onko joku vaatinut päätäni vadille?”* Lehtori muisti, että hän oli edellisellä viikolla sanaillut kiivaasti kollegan kanssa. Erimielisyys oli liittynyt arvioinnin tiukkuuteen. *”Joka vitsaa säästää, se lastaan vihaa”*, oli kollega todennut.

Rehtori istui jooga-asennossa ja totesi: *”Arvosanojen on oltava tänään valmiit. Koulusihteeri joutuu äkilliseen leikkaukseen, joten aikaistimme aikataulua.”* *”Voi ei, tämähän oli varsinainen jobinposti! Kyllä nyt tulee kiire”*, lehtori jupisi. *”Kun saan kaiken tehtyä, vaivun koko kesäksi nirvanaan.”*

Ja kuin Feeniks-lintu lehtori nousi väsymyksensä ja alkoi tehdä työtä. Hän luki, arvioi, pohti, kirjoitti, kommentoi. Pikkuhiljaa koekeko alkoi madaltua. Kuitenkin jokaisessa paratiisissa väijyy käärme... Opettajainhuoneen sohva näytti niin houkuttelevalta. Lehtori tiesi, että sohva on kielletty hedelmä, mutta ei voinut vastustaa kiusausta. Pienet tirsat vain!

Myöhään illalla lehtori heräsi. Oliko hän nukkunut etsikkoaikansa ohi? Oliko enää mitään tehtävissä? *”Ihminen on luotu tekemään työtä, niin kuin lintu*

” Hän luki, arvioi, pohti, kirjoitti, kommentoi.”

on luotu lentämään”, muisti lehtori ja jatkoi kesken jäänyttä urakkaa.

Vihdoin kaikki kokeet oli korjattu! Hoosianna! Nyt vain näppäilemään arvosanoja wilmaan. Lehtori avasi läppäriinsä. Mutta voi! *”Yksi sinulta puuttuu ja sen mukana kaikki!”* Lehtori oli unohtanut salasanan. Vaikka hän kuinka näppäili eri tunnuksia, mikään ei auttanut.

Silloin paikalle purjehti toinen kollega, laupias samarialainen. *”Katsos tästä pääset vaihtamaan unohtuneet salasanan.”* *”Kultaomenoita hopeamaljassa ovat oikeaan aikaan lausutut sanat”*, ajatteli lehtori.

Pitkällisen wilmailun jälkeen lehtori totesi: *”Se on täytetty. Halleluja!”* Mutta ilon hetkellä hän yhtäkkiä muisti olevansa myös Kleion päätoimittaja. *”Pääkirjoitus on kirjoittamatta! Ja mikä olikaan lehden teema?”* ■

Kirjoittaja on Kleion päätoimittaja.